

Andreas Papatheodorou, Peter Forsyth. – Ashgate Publishing, LTD, 2008. – 337 p.

5. UNWTO Tourism Highlights – 2012 Edition. – Madrid: UNWTO Publication department, 2012. – 12 p.

УДК 342.951(043.2)

Якуненко В. Є., Ільєнко І. М., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Розум І. О., к.ю.н.

ЗАХОДИ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРИМУСУ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ

Адміністративне процесуальне законодавство закріплює заходи процесуального примусу, спрямовані на забезпечення виконання правил адміністративного судочинства, а також надання суду правових інструментів для впливу на осіб, які порушують встановлені в суді правила.

Кожен учасник адміністративного процесу повинен сумлінно користуватися належними їм процесуальними правами і виконувати процесуальні обов'язки. У випадку зловживання процесуальними правами або навмисного невиконання процесуальних обов'язків до учасників процесу можуть бути застосовані заходи процесуального примусу [2, с. 205].

Відповідно до ст. 268 Кодексу адміністративного судочинства України заходами процесуального примусу є встановлені Кодексом процесуальні дії, що застосовуються судом до осіб, які порушують встановлені у суді правила або протиправно перешкоджають здійсненню адміністративного судочинства [1].

Для більш глибокого розуміння змісту даної категорії необхідно звернути увагу на те, що саме тягне за собою застосування заходів адміністративного примусу, тобто на підстави, якими є: а) протиправне перешкоджання особами здійсненню адміністративного провадження; б) порушення особами встановлених у суді правил; в) невиконання вимог щодо припинення протиправних дій та фіксування вчиненого правопорушення [2, с. 207].

Кодекс адміністративного судочинства України, зокрема стаття 269, закріплює чотири види заходів процесуального примусу, а саме: 1) попередження; 2) видалення із залу судового засідання; 3) тимчасове вилучення доказів для дослідження судом; 4) привід. Якщо детальніше розглядати кожен з видів заходів процесуального примусу, які

регламентовано чинним адміністративно-процесуальним законодавством окремо, то слід звернути увагу на деякі особливості.

Такі заходи як попередження і видалення із залу судового засідання можуть застосовуватися до учасників адміністративного процесу та інших осіб, присутніх у судовому засіданні, за порушення порядку під час засідання або ж за невиконання ними розпоряджень головуючого. В тому разі, якщо особа вчиняє такі дії вперше, то до неї застосовується попередження, а в разі повторного вчинення таких самих дій – особа видаляється із залу судового засідання.

Якщо говорити про тимчасове вилучення доказів для дослідження судом, то важливим є те, що підставою для такого заходу є неподання без поважних причин письмових чи речових доказів, що були витребувані судом, та неповідомлення причин їх неподання. У разі застосування такого засобу примусу суд виносить ухвалу про тимчасове вилучення доказів для дослідження.

Наступним і останнім заходом процесуального примусу, регламентованим чинним законодавством, а саме, як було зазначено раніше, – є привід. Він застосовується до належно викликаних осіб, особисту участь яких визнано судом обов'язковою, свідків, які без поважних причин не прибули у судові засідання або не повідомили причини неприбуття, та здійснюється через органи Національної поліції з відшкодуванням у дохід держави відповідних витрат. Серед особливостей даного виду заходу адміністративного примусу слід виділити те, що привід до суду не застосовується до малолітніх та неповнолітніх осіб, вагітних жінок, інвалідів першої і другої груп, жінок, які мають дітей віком до шести років або дітей-інвалідів, а також осіб, які згідно із вимогами Кодексу адміністративного судочинства України не можуть бути допитані як свідки. Про привід суд постановляє ухвалу, яка передається для виконання до органу Національної поліції за місцем провадження у справі або за місцем проживання (перебування), роботи, служби чи навчання особи, яку належить привести. У разі неможливості здійснення приводу особа, яка виконує ухвалу про привід до суду, через начальника органу Національної поліції негайно повертає її суду з письмовим поясненням причин невиконання.

Слід також звернути увагу і на ту обставину, що за одне й те саме правопорушення не може бути застосовано кілька заходів процесуального примусу, а їх застосування до особи не звільняє її від виконання своїх процесуальних обов'язків.

Отже, можна зробити висновок, що заходи процесуального примусу існують для врегулювання відносин, які виникають під час здійснення адміністративного судочинства і вони повинні застосовуватися лише відповідно до їх призначення за наявності встановлених законодавством підстав та обов'язковим додержанням процедури їх виконання.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.

2. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України: навч. посіб. / Е. Ф. Демський. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 496 с.

УДК 342.922

Якуненко В. Є., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ВИДИ ДИСЦИПЛІНАРНИХ СТЯГНЕНЬ ЩОДО ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Дотримання законності та дисципліни, сумлінне виконання покладених обов'язків – все це є запорукою ефективної діяльності апарату державного управління, яка неможлива без посилення відповідальності державних службовців.

Правовий інститут дисциплінарної відповідальності державних службовців є складовою галузі адміністративного права. Для початку потрібно зазначити, що саме містить під собою дане поняття. Дисциплінарна відповідальність державних службовців — це різновид юридичної відповідальності. Якщо юридичну відповідальність розглядати як загальне поняття, то дисциплінарна відповідальність в цілому — поняття особливе, похідне, а дисциплінарна відповідальність державних службовців — поняття спеціальне, оскільки вона встановлюється щодо спеціальних суб'єктів — державних службовців. Дисциплінарну відповідальність державних службовців слід визначити як сукупність адміністративно-правових відносин, що виникають у зв'язку з накладенням на державних службовців передбачених законодавством дисциплінарних стягнень за вчинення ними дисциплінарних проступків [2, с. 199].

Дисциплінарне стягнення має за мету поновлювати порушені державно-службові відносини та уникати негативних наслідків вчинення правопорушення, виховання службовця в дусі дотримання законності, належного виконання службових повноважень, а також запобігання правопорушенням [2, с. 203]. Дисциплінарні стягнення, які накладаються на державних службовців, передбачені в Законі України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 року, а саме: 1) зауваження; 2) догана; 3) попередження про неповну службу відповідність; 4) звільнення з